

LUNI DIMINEAȚA LA BIROU

DACTILOGRAFA: — la vedeți-vă de lucru!
Pariez că tot la fotbal vă gândiți!

CAFENELE LITERARE

În cafenele literare ale epocii — „Fialowsky“, „Kübler“, „Imperial“ — se aduna floarea literelor și a plasticei românești.

Pe lângă cei al căror nume a rămas, veneau acolo scriitorii despre care prea puțin se mai vorbește azi.

Venea autorul romanului „Sybaris“, Ion Adam, căruia Cincinat Pavelescu îi adresase un catren care suna cam așa:

*Adame, biblicul tău nume
Orce discuție o curmă:
Ca om, ești cel dintii pe lume
Ca scriitor ești cel din urmă.*

Venea Andrei Naum, un tip mucalit, cu făcălie, cu ochii clipind într-un suris malițios, poet de talent și critic pătrunzător, tatăl scriitorului de azi, Gellu Naum.

Cine-l mai știe pe bietul Ion Birseanu, bard și prozator ineztrat, un om modest, cam posomorit, care a murit prea tânăr ca să-și dea întreaga măsură a posibilităților?!

La „Imperial“ — local situat acolo unde este astăzi aripa stângă a palatului Republicii — mai venea poetul-diplomat Barbu Constantinescu, ajuns, mai târziu, ambasador la Stockholm, unde-și disputa cu regele Suediei gloria de-a adăposti, în pivnița legației, cele mai fine vinuri și lichioruri franțuzești.

Iată și pe Boniface Hétrat, profesor de franceză și poet de limba română, colaborator la „Viața nouă“ a lui Ovid Densusianu, și autor al unui volum de versuri „Aievea“. Boniface Hétrat era un bătrîn

straniu, cu dinții stricați și cu barba cărunță, care nu ne prea era simpatic. Îl botezaserăm Barbă Putredă.

Iată și pe un alt bărbos, N. Pora, un băiat bun, care semna Barbu Lăutaru, excelente cronici muzicale.

Al treilea bărbos — adică al patru-lea, fiindcă al treilea era poetul ieșean Artur Stavri — al patrulea era eseistul Eugen Porn. Al cincilea: pictorul Al. Szatmary, care figurează în celebra pînză a lui Camil Ressu „Academia Terasa“.

Cei mai mulți dintre aceștia colaborau la „Viața literară și artistică“ de sub direcția efectivă a criticului Ilarie Chendi, și pe al cărei frontispiciu figurau ca directori George Coșbuc și Ion Gorun. Iată un alt nume, acela al uriașului Alexandru Hodoș, om de mare talent, care, sub pseudonimul Ion Gorun, scria versuri și nuvele de toată frumusețea, gazetar de rasă, aprig polemist, un timid, în fond, un izolat, soț al scriitoarei Constanța Hodoș, care a precedat, cu fruntea sus, generația unei Elene Farago, Hortensia Papadat-Ben-

gescu, Alice Călugăru, Ottilia Cazimir, Lucia Mantu.

Ar fi păcat să-i uităm pe acești pionieri ai unei literaturi care cunoaște, în zilele noastre, o atît de bogată eflorescență, și ai cărei precursori sînt vrednici de toată admirația și grațitudinea noastră.

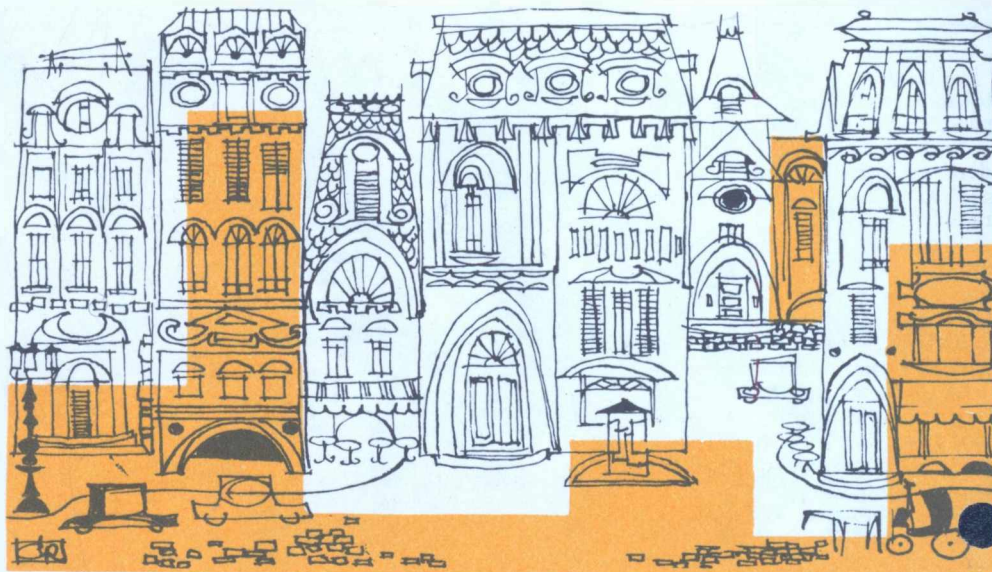
★

În preajma scriitorilor, artiștilor plastici, a muzicanților care veneau la cafeneaua „Kübler“, din Calea Victoriei — printre acești muzicanți vom pune, în primul rînd, pe compozitorii Chiriac, Castaldi și Nona Ottescu — roiau o sumedenie de clienți anonimi, prieteni sau numai

adoratori ai celebrităților din local.

Oameni curioși, fără profesie, care se așezau, regulat, alături de pontifii literelor și artelor. Unii erau amabili, alții importanți, cu aere de protector, unii tăcuți și contemplativi, alții plini de vervă, familiari, participînd la toate discuțiile, citiva foarte citiți, sau făcînd pe doctii, aducînd, ca din întîmplare, vorba despre cartea străină pe care o răsfoiseră peste noapte — o colecție întregă de diletanți și de ratați.

Ratații constituie o faună foarte interesantă: știi multe, sînt inteli-

— E frumos, dar uite coala, că e desfăcut!
— „Specificul“ e de vină: magazinul nostru... desface cele mai frumoase pulovere!

Desen de AL. CLENCIU

TUDOR Din LIMBII

- J — Undița alfabetului.
- JALE — Inimă incuiată singură în casă.
- JALBĂ — Audiență în proștap.
- JAR — Aliment pentru inimi, cai năzdrăvani și fripturi la grătar.
- JAVRĂ — În față, sluj și-n spate, han.
- JAPCĂ — Mină care dă cu piciorul ca să apuce.
- JERBĂ — Sorcovă de flori naturale.
- JENĂ — Vorbă pe care o string pantofii cînd să facă pasul hotărîtor.
- JIR — Noroc porcesc.
- JIND — Poftă cu genele plecate.
- JUG — Fularul boilor.
- JUDECATĂ — Minte care gindește în robă.
- JUMĂRI — Ouă bătute de le merge untul.
- JALUZZEA — Transperantul geloșilor.
- JUPITER — Zeu în care, Europa, a crezut cîndva, ca o vacă.
- JAF — Satisfacția de a lua, numai ca să nu mai rămîie.
- JĂRĂGAI — Focul gîtului udat.

enți, scăpărători. Tot ce n-au putut une în cărți, în vopsea, în lut sau e note, pun în discuții, spre deosebire de creatori, care își adună toată tezeia, verva, știința, talentul, într-un roman, într-o statuie, într-o ănată, într-un peisaj.

Odată, am asistat la o scenă muzantă, în cafeneaua „Imperial“.

Unul dintre acești ratați — un ip foarte sever, care judeca cu sprime pe toată lumea — fu interelat de un scriitor cu titlul de maestre“.

— Ia isprăvește, domnule, ce-mi ot dai zor cu „maestre“? se răsti la oet, eminentul ratat al cafelei.

Poetului admonestat îi sări țanăra. Inghițișe multe de la sublimul ău partener și-i replică, tot atît de ăstît:

— Ascultă, domnule, dumneata u ești nici scriitor, nici pictor ici actor. Cum dracu vrei să-ți pun?

Invs, „maestrul“ lăasă ochii în ămint și deveni ceva mai modest.

La „Kübler“ (cafenea pe care o eschisese, în strada Academiei, ăstul patron al „Imperialului“), mai enea și pictorul-caricaturist Nae Petrescu, zis Găină.

— Îți interzic să mai rostești în ă mea acest cuvînt! strigă pe un on poruncitor, Nae Petrescu, adreîndu-se poetului Adrian Maniu.

Adrian Maniu aprobă cu politeță i, cînd se prezentă chelnerul să ia omanda, îi spuse cu cel mai duios las din lume:

— Să-mi fierbi două ouă de asăre!

Cuvîntul fatidic nu fusese pronunțat, dar Nae Petrescu-Găină era u atît mai revoltat de viclenia otului.

★

Pe Calea Victoriei, peste drum de afeneaua „Imperial“, era, la etaj, Cafeul High-Life“. Acolo venea Alexandru Macedonsky cu ciracii ăi. Macedonsky s-a ținut totdeauna leparte de oficialitatea literară. De aceea nu se amesteca nici cu ontifii de la „Imperial“ și „Kübler“.

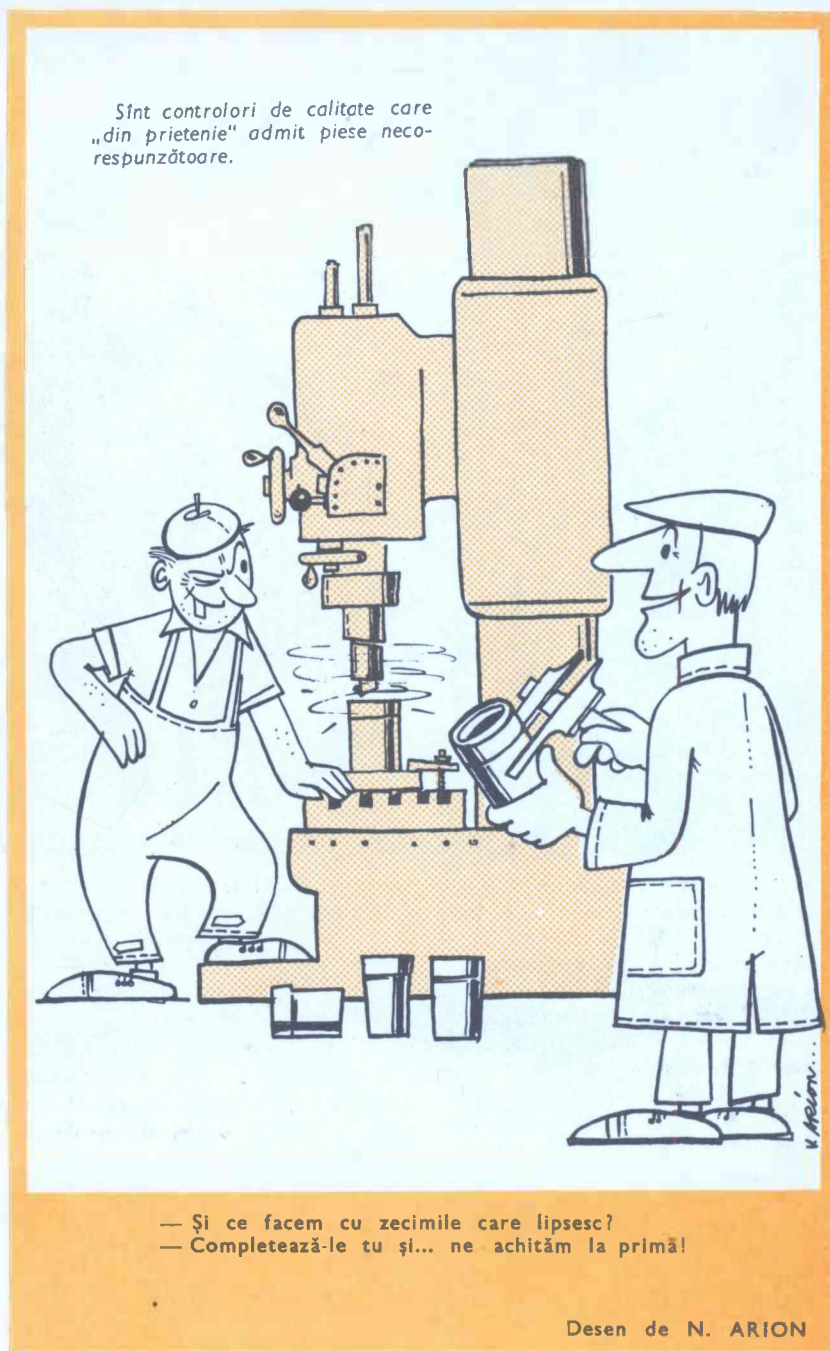
Din primăvară pînă în toamnă frecventa terasa berăriei „Căpitanul“ — pe bulevard, la spatele statuii lui Spiru Haret care, pe atunci, nu fusese încă ridicată. Macedonsky, care, pe vremea contemporanilor săi glorioși I. L. Caragiale, Barbu Delavrancea și Al. Vlahuță era oarecum ostracizat (nu polemizase el cu Vasile Alecsandri și cu Mihail Eminescu?), se ducea la „Căpitanul“ și în grădina hotelului „Bulevard“, colț cu Podul Mogoșoai, unde, din sărăcia lui, plătea o halbă de bere sau o cafea cu lapte (un „capuținer“ se spunea pe atunci) tinerilor poeți care îl înconjurau cu venerație și pe care îi incuraja cu dragoste pîrintească, lăudîndu-i ditirambic.

— Un semi-zeu! spunea maestrul vorbind de cutare începător.

E drept că dintre debutanții aceștia s-au ridicat mulți, unii atîngînd gloria, cum a fost Duiliu Zamfirescu, Cincinat Pavelescu, Tudor Arghezi.

Cînd s-au închis cafenelele „Kübler“, „Imperial“, „High-Life“, „Căpitanul“ și grădina „Bulevard“, a venit rîndul faimoasei terase „Ote-teleşeanu“ care are și ea un capitol important în viața artistică a Bucureștiului. O nouă generație de scriitori: Em. Gîrleanu, Ion Minulescu, Liviu Rebreanu, I. Dragoslav, D. Karnabatt au dus mai departe, acolo, tradiția scriitorilor care se adunau în jurul unei mese de local public să discute, să-și citească ultimele poezii sau proze, și să vîneze un leu sau doi ca să-și stîmpere foamea.

Boema literară de odinioară nu mai există. Dar nu-i duce dorul nimeni. Memorialiștii o înfrumusețează în paginile lor duioase, fără să-și dea seama că ce era frumos atunci, era propria lor tinerețe, cortegiul ei de năzuințe, de speranțe, melancolia sărăciei lor și platonica bucurie a cîtorva strofe publicate într-o revistă, într-o gazetă, din cînd în cînd, în așteptarea gloriei supreme...

Sînt controlori de calitate care „din prietenie“ admit piese necorespunzătoare.

— Și ce facem cu zecimile care lipsesc?
— Completează-le tu și... ne achităm la primă!

Desen de N. ARION

Ș A T E S C U

Dicționarul

ROMÎNE

JERSEU — Celule în care te tricotează nevasta, cînd întîrzi în oraș.

JERTFĂ — Poftiți, vă rog.

JIGĂRIT — Nemîncat care arată foarte bine.

JIGNIRE — Ofensă cu adresa exactă.

JIGOU — Berbec bătut... de dumnezeu

JILAV — Ud neizbutit.

JILȚ — Scaun care trăiește pe spinarea lui.

JOACĂ — Ce visează actorul să se spună despre el, în fiecare seară.

JUMĂTATE — Femeie căsătorită cu un sfert de om.

JUPÎN (invechit) — Tată care făcea numai băieți de prăvălie.

K

K — Literă care așteaptă cu brațele deschise cuvintele care să înceapă cu ea.

KILOGRAM — Unul care nu umblă cu ocaua mică.

NINA CASSIAN

Risipitorul

Toată iarna am jucat
(nu ca greerele, vara),
pe-un refren înstrăinat:
„Mio caro, mia cara“.

Toți cîntau și se iubeau
și își ajungeau cu toții.
Am decis atunci să beau
pin' la fund, paharul nopții.

În zăpezi cu tălpi arzînde,
toată iarna am rămas.

.....
Vara, cînd a fost să cînte,
greerele n-avea glas.

— Eu n-am talent, tu n-ai talent. De ce să rămîn*și el netaalentat?

N. MINEI

Maestrie

Era prima ședință a serviciului nostru la care participa Mitrofan. Fusese recent transferat de la „muncă și salarii“, împreună cu o reputație de mare linguișitor. După câte afirmau foștii lui colegi, Mitrofan reușise să ridice lingușeala la rangul unei arte, în cadrul căreia ajunsese la o virtuozitate precum Paderewski la pian sau Mario del Monaco în Othello.

Ședința avea loc chiar în biroul șefului, unde, nițeluș înghesuiți, încăpeam toți cei unsprezece salariați ai serviciului. Mitrofan stătea în picioare, lângă fereastră, și umbra lui lată se așternea pe jumătate din podeaua încăperii. Se înscrisese printre ultimii la cuvînt și asculta pe cei care vorbeau cu jăratec.

Cînd fi veni rîndul, își luă aerul pe care trebuia să-l fi avut Wilhelm, duce de Normandia, cînd pornise la cucerirea Angliei, ne aruncă tuturor o privire scurtă, ca un fulger ce anunță tunetul, și începu:

— Ca om nou în secție poate că n-ar trebui să iau cuvîntul. (Făcu o pauză, ca și cum s-ar fi așteptat ca adunarea să protesteze în cor: „Ba da! Ba da!“). Totuși, cineva venit de puțină vreme are posibilitatea să observe lucruri care celorlalți tovarăși le scapă. (Tonul lui lăsa să se înțeleagă că nouă, celorlalți tovarăși, ne scăpaseră citeva milioane de lucruri pe care le observase el). Fără îndoială, treaba merge bine (vocea lui avea acum o inflexiune binevoitoare), lumea muncește (bunăvoința crescute) și rezultatele se văd (bunăvoința atinse punctul culminant). Dar...

Se întrerupse din nou și arătătorul lui drept se înalță ca o mică sabie a lui Damocles deasupra capetelor noastre. Își savură efectul și continuă:

— Dar — căci există un „dar“, dragi tovarăși — am anumite obiecții împotriva felului în care lucrează conducerea serviciului nostru.

Rostise ultimele cuvinte cu atîta gravitate, ca și cum conducerea serviciului ar fi

fost alcătuită din cel puțin douăzeci de persoane și nu dintr-un singur șef, care picotea liniștit în spatele biroului său. La auzul celor de mai sus, conducerea tresări și deveni atentă. Figura lui Mitrofan căpătă linii dure: Wilhelm Cuceritorul punea piciorul pe pămîntul Albionului.

— Conducerea trebuie criticată cu severitate pentru o serie de lipsuri de care dă dovadă. Mai întîi, nu înțeleg pentru ce conducerea vine la lucru înaintea tuturor celorlalți salariați. Și asta nu ar fi nimic. Dar conducerea pleacă de la serviciu ultima. Ce înseamnă asta, tovarăși? (Se uită la noi cu reproș, ca la niște indivizi incapabili să răspundă la o întrebare atît de simplă). Înseamnă că conducerea își irosește în mod nepermis forțele pe care ar trebui să și le menajeze cu mai multă grijă.

Scoase o batistă din buzunar și își frecă cu putere buzele, vrînd parcă să îndepărteze de pe ele amărăciunea cuvintelor pe care le pronunțase.

— De asemenea, reluă el, mi se pare nejust faptul că niciodată conducerea nu ridică tonul la noi. Ori știm cu toții, tovarăși, cite motive dăm noi conducerii pentru a se enerva. De ce nu se enervează, tovarăși? De ce nu ne țipă? De ce nu ne insultă, la nevoie? Da, să ne insulte! (Vocea lui Mitrofan luă rezonanță de aramă). Să ne frece, tovarăși! Să iasă un tîm din noi!

Vorbea cu atîta convingere, încît în clipa aceea aveam senzația că e destul ca șeful să mă frece bine-bine, pentru ca din mine să iasă un unt auriu, de calitate superioară. Am aruncat pe furis

o privire conducerii: obrazii ei începuseră să se înroșească.

— Și încă ceva, tovarăși, continuă Mitrofan cu tonul lui Wilhelm Cuceritorul cînd ordonase ultimul atac împotriva inamicilor săi în bătălia de la Hastings. Ceva foarte important. Conducerea se preocupă prea mult de necazurile noastre personale. Uite, nu mai departe decît săptămîna trecută s-a agitat pentru internarea în spital a soției tovarășului Stănescu. Vreau să întreb: dar cu soția conducerii ce se întîmplă? Poate are și ea nevoie de tratament medical, sau de internare, sau de mai știu eu ce. De ce să-și consume conducerea timp și energie cu grijile noastre. Mai bine...

— Stai jos! răcni conducerea din spatele biroului ei.

— Poftim? întrebă Mitrofan nedumerit ca un nou-născut, căruia i se pune o problemă de algebră superioară.

— Am spus să stai jos! Nu pot să sufăr linguișitorii.

Ca pentru a infirma toate criticile aduse, conducerea ridicase tonul la o înălțime amețitoare, parea foarte puțin preocupată de necazul personal ce se citea pe fața lui Mitrofan și se arăta dispusă să plece imediat de la serviciu, cu el de git.

— Eu linguișitor? se minună Mitrofan, cu patetismul unui heruvim acuzat că face ochi dulci unei sfințe. Eu linguișitor?

Se așeză totuși, oftînd discret și șoptind și mai discret, așa cum ar fi șoptit Wilhelm dacă invazia lui ar fi dat greș și ar fi rămas cunoscut în istorie ca Invinsul:

— Asta înseamnă gîtuirea criticii!

P

riviți, flori. Frumos buchet, nu? Pentru viitoarea mea logodnică. Foarte draguță fată. Și tatăl ei, drăguț director. Mă însor. Așa nu mai merge. Mereu referent doi, la zece minim. Dacă era la zece maxim poate

mai aminam. Dar la zece minim, fără prime, fără premii, cu cheltuielile mele, mă seacă. Mă însor și salt și eu...Pe schemă.

La drept vorbind, pe Adela o iubesc. Nu fiindcă tatăl ei este director. O ubeam și cind era adjunct. Dar au fost multe piedici obiective în calea căsătoriei noastre. Cele mai mari greutăți ni le-a făcut ministerul. Cind să-i spun: „Adelo, te iubesc!”, l-a transferat pe taică-său la Brașov. Probleme. Până îți trimite de acolo un mandat!..El a plecat, Adela a rămas singură, ca o orfană: mama decedată, tatăl mereu în automotor, eu referent doi. M-a întrebat dacă m-am decis să mă însor. Vroia alături de ea un suflet. Puteam s-o las singură? Nu puteam. Și i-am dăruit un pechinez. O ubeam pe Adela, dar nu ca pentru Brașov. Aerul e prea tare și eu am tensiune.

Pe urmă, tatăl ei a fost numit director-adjunct. Destul de sus și asta, dar dacă lui nu-i strică la 20 tensiune, n-o să-mi strice nici mie la zece minim. Mai ales că-mi sosise și mie ceasul însurătorii. Nimeni nu scapă de asta. Nici de pojar. După aceea, tatăl ei a fost adus la București ca director. Și am început s-o iubesc și pe linie sindicală. Și el și eu lucram la aceeași instituție și eram în aceeași grupă sindicală. Pentru prima oară eram cu cotizațiile la zi. Eu m-am transferat pe lângă Adela ca instructor voluntar. Asigurări c-o iubesc, asigurări că dinsa e totul pentru mine, asigurări că-i voi fi credincios. Mă rog, eram cu asigurările sociale. Într-o zi m-a chemat dumnealui în birou la el: „O iubești pe fiica mea?” „Da”. „Mult?” „12 maxim! Nu pot trăi fără ea. O visez și noaptea cind dorm”. „Și la birou cind dormi, ce visezi?”

Al naibii socru. M-a mirosit de parcă m-aș fi dat cu lavandă. Dar nu m-am lăsat copleșit. Eu cind mă apuc de treabă, o duc până la capăt. Și până la capăt am dus-o. Până la capătul lui 12. Pe Adela. Aici am intrat la cinema. Am jurat c-o iubesc. Până la urmă am convins-o. Ce să fac? 10 minim.

De fapt eu am mai iubit pe un director, pe fiică-sa adică. Ortansa. Pe aceea într-adevăr am îndrăgit-o. Habar n-aveam că tatăl ei e director. Credeam că-i director general. Mă rog, fie și director. Poți să pui condiții ministerului? Pe atunci lucram la „Muncă și Salarii”. Dar lucram defalcat: eu eram cu salariul, ceilalți cu munca. A fost o ședință și m-au mutat la Registratură, ultima ușă pe dreapta, lângă ieșire. Dacă m-ar mai fi mutat o dată însemna să mă transfere dincolo de ieșire. La brațele de

UN ÎNDRĂ- GOSTIT DE SCHEMĂ

de I. AVIAN

muncă. Nu-i păcat de asemenea brațe să le dai la muncă? Astea nu-s brațe pentru registre, sînt brațe pentru îmbrățișat. Dacă socotim 6 mediu un braț, două brațe fac 12 maxim. Totul e să te orientezi. Să știi ce materie primă îmbrățișezi. Și am întilnit-o pe Ortansa. Era studentă la Filozofie. Filozoafă. Lucra numai cu noțiuni abstracte. Și mi-am zis că n-ar fi rău să umble și cu noțiuni concrete. Ea cu capul în nori, eu cu chenzina la pămînt.

Am răsfoit un manual care mi-a căzut în mînă. Nu-mi reamintesc exact: Schopenhauer, Kant, Socrate, Aristotel, Laplace sau Mitică Ciuciu. Mă strecor și eu printre ei. Doar am și eu filozofia mea! Eu sînt fatalist. Îmi place orice fată. Dacă-i de director.

Am mai cunoscut eu un director care a ținut grozav la mine. Dar n-am reușit să fac nimic. Mă sabotase nevastă-sa. Îi făcuse trei feciori! Și atunci, de unde fată ca să-i fiu ginere? Doar să fi venit de acasă cu materialul clientului...

Dar să mă întorc la Ortansa. Era în anul

II la Filozofie și eu în anul I la Registratură. Ea la zi cu filozofia, eu în restanță cu analiza muncii. Am invitat-o la dans și m-am uitat sentimental în ochii ei. Așa mă uit eu cind sînt lefter. Am simțit că mă privește ca pe un subaltern. Și m-am gîndit: decît subalternul ei, mai bine subalternul lui taică-său. Ca să mă aleg și eu cu un ce profit. M-a întrebat cu ce mă ocup și i-am răspuns: Toată ziua ba cu „Intrările” ba cu „Ieșirile”. „Aha, ești arhitect”. „Da, vreau să-mi construiesc un cămin pe Aleea 12 maxim: Hol, sufragerie, birou, șef de birou cu acces la taică-tău”... Astea nu i le-am mai spus că se terminase dansul. I-am spus să o întrebe pe maică-sa cind putem face nunta și pe taică-său ce posturi mai grase are în schemă.

Pe urmă a urmat ca de obicei. Flori. Duminică dimineață i-am trimis un buchet. Duminică seara l-am primit înapoi. Eu i l-am trimis cu un bilet: „Vreau un locșor în sufletul tău!” Acum am găsit un alt bilet: „N-am locuri în schemă”. Parcă nu putea să mă ia și nescriptic. I-am trimis apoi o cutie cu bomboane de ciocolată. Le-ați văzut în vitrină la „Dulciuri”. Cutiile cele mari de 85! Ei, alături era una de 12. Pe aia am luat-o. Un cadou mic, discret. Să nu creadă c-o duc cu zăhărelul: Foarte bune bomboane. Am gustat și eu cîteva din cutie înainte de a i le trimite, ca nu cumva să fie vechi. Mi le-a expediat înapoi. M-am gîndit că are diabet. O fiică de director, diabet? De unde? De la taică-său? Păi ăla e mai mult acru. Mai tirziu am aflat cum mi s-a îmfundat.

Ortansa avea o prietenă de care mă îndrăgostisem mai înainte. Tot fiică de director. Ca să vezi bisericuță. Gașca m-a omorît pe mine! Și aia i-a povestit cum s-a întimplat. Tot flori, tot dans, tot bomboane umplute. Și capricioasă. Nu minca decît amandine cu frișcă. Din zece minim să-i dau și frișcă! Parvenită. De aceea nici n-am mai luat-o. Că nu m-a vrut. Dar eu cinstit: i-am cerut mîna. Altceva ce puteam să-i cer? Mi-a răspuns c-ar vrea să se mai gîndească. Și-n loc să se gîndească ea, s-a gîndit taică-său. S-a interesat de mine. A telefonat la cadre. Cine a mai inventat dom'le... telefoanele astea?

Și la următoarea întilnire, în loc să vină fiica, a venit conducerea. I-am spus conducerii c-o iubesc, că sînt îndrăgostit, că sînt dezinteresat, dar mi-am dat seama că formula asta nu mai ține. Cind are omul ghinion, ce mai! Și în dragoste și la birou lucrări restante. De ce trebuia să se întilnească tocmai ele două? Ca să vezi! Am trecut din director în director și nu m-am putut lipi de nici unul...

Mă gîndesc dacă să mă mai duc la Adela. Dacă e cumva și dinsa în gașcă? Mai bine mă duc la birou. Să-mi pun lucrările la zi. Și dacă reușesc, îmi ofer mie florile! E?... Nu... Adelo... Adelo... vin îngrașule... Încercarea moarte n-are...

ALERGĂTORUL CU TRICOUL ÎN BULINE

de AUREL FELEA

*Alergătorul cu tricou vîrgat
Gonea intilul, admirat și-aplaudat,
În timp ce-n coadă, gîfîia mai să leșine
Alergătorul cu tricoul în buline;*

*Și-abia tîrindu-și obositele picioare,
Striga, printre icneli și poticneli, în gura mare:*

*— Nu se mai poate!
Alergătorul cu tricou vîrgat le ia pe toate!
În toate cursele, de-i vale sau de-i munte,
El iese-ntotdeauna-n frunte!
Medalii, cupe, sărutări și trandafiri
Și alte- asemenea cinstiri,
I se dau numai lui, mereu,*

*De parcă nu aș exista și eu!
Păi cum? De ce? Și în ce fel?
Dar cine-i el?
Cine-l susține?*

*Cui nu-i convine
Să mă declare primul și pe mine?
Ori e la mijloc vreun incompetent,
Ori este vorba de-un aranjament!...*

*...Văzîndu-l foc și pară,
L-am întrebat așa-ntr-o doară:
— Prietene, de ce ești indignat?
Alergătorul cu tricou vîrgat
E-n formă, e și antrenat,
Recordurile lui sînt clare;*

*Pe ce criterii ai pretenții, oare,
Să fii trecut în locul lui, intilul,
Cind știi cam cît și cum te-a dus călciul?*

*— „Pe ce criterii?”... Ei, drăcie!
O lume-ntreagă și-un raion stau mărturie:
Păi eu și numai eu, cu abnegație,
La noi în asociație,
Conștiincios,
Sirguincios,
Onest,
Modest
Și fără surle și trompete,
Le țin la zi ezeta de perete!...*

»Deșteptii»

El: (citește o carte, tolănit în fotoliu. Cască) Mare plictiseală...

EA: (tot în fotoliu, croșetează) Acuși începe meciul la televizor!

EL: Ce-i cu pachetul ăsta de pe bufet?

EA: L-a lăsat Viorica! Îl ia disează...

EL: Și ce e în pachet?

EA: Un costumăș marinar...

EL: Pentru cine?

EA: Pentru Octăvel al lor...

EL: Iar? Mult îi mai costă pe ei puștiul ăsta... N-au nici o bucurie de bani lor... Dar cu ce ocazie?

EA: E ziua puștiului!

EL: Grozavă treabă au și ei... Toată ziua cumpărături pentru puștiul! Și când îi vezi, cică se bucură...

EA: Bravează... Știi ce mi-a spus ea ieri?

EL: Ce?

EA: Că-i e milă de noi.

EL: Milă de noi? Ha, ha, ha! N-au mai văzut un film de două luni și lor le e milă de noi!... Ha, ha, ha...

(Pauză. El citește, ea croșetează)

EL: Și de ce au lăsat pachetul aici?

EA: Se duceau în oraș și ca să nu-l care...

EL: Vax! Știu eu de ce l-au lăsat!

EA: De ce?

EL: Ca să ne mai vire un cui! Cică noi n-avem parte de astfel de bucurii...

EA: Lasă c-am mirosit-o! I-am vîrit și eu un cui!

EL: Zău?

EA: I-am arătat fusta mea nouă de tergal!

EL: Grozav! Și ce-a spus?

EA: Că nu-i arde de fustă!

EL: De ce?

EA: Puștiul a luat ieri un cinci!

EL: Oho, grozave bucurii! Nu sîntem noi mai deștepti?

EA: Treaba lor!... Și în ședința de bloc i-a făcut cu ou și cu oțet!

EL: De ce?

EA: Puștiul s-a jucat cu liftul și l-a defectat!

EL: Și ți-a mai spus că-i e milă de noi? Păi ce viață au ăștia, dom'le? Numai belele!

EA: Lasă-i așa! Acuma tremură! A început școala! Stă Andrei cu el cite cinci ore în fiecare după masă!

EL: Ha, ha, ha! D-aia spunea că nu-l interesează meciul! I-auzi aici probleme! Examine, strică liftul, ia un cinci! Și totuși i-au cumpărat costumăș marinar?

EA: Bravează, nu-ți spun?

(Pauză. El citește, ea croșetează)

EL: Ia să-l văd și eu!...

EA: Ce?

EL: Costumul!

EA: (desface pachetul) Uite-l!

EL: Oho! Lux!

EA: Vreo sută și ceva...

EL: Șase meciuri! Unde le-o fi fost capul, dom'le?

EA: Prejudecăți! Ce-au vrut au găsit!

EL: Și stai că nu ești gata! Abia sînt la început! Școală încă vreo opt ani, pe urmă facultate, pe urmă se mai incurcă cu una, scandal, poate începe să și bea... Nu. Mersi! Eu vreau să trăiesc liniștit!...

EA: Știi ce-i cumpără la vară?

EL: Ce?

EA: Bicicletă!

EL: Zău? ăștia-s nebuni! Ea ți-a spus?

EA: Da! Dar și eu i-am servit-o! I-am arătat aspiratorul.

EL: Bravo! Și?

EA: Cică o să-și ia și ei în rate!

EL: Aiurea! Dar în definitiv treaba lor!

EA: Ne-au invitat mîine la ei!

EL: Nu mă duc!

EA: De ce?

EL: De ce, de ce! E o gălăgie la ei cu puștiul ăsta de-ți vine să-ți iei lumea în cap! Nu-i mai bine la noi? Liniște, frumos, nu-ți răvășește nimeni nimic... Nu mă duc...

EA: Ai dreptate! Și m-am săturat de poeziile lui, de marele fenomen care cîntă „În tot ce e frumos pe lume!”

EL: Nu cîntă rău...

(Pauză)

EA: A, să-i dăm un telefon Marianei!... Am uitat să-i spun că mîine și poimîine nu vin la birou! Am scutire medicală.

EL: De ce?

EA: Păi nu știi? N-a rămas că mîine mă duc la spital? Două zile o să stau acasă...

EL: Dar pentru ce să te duci?... Nu cumva...

EA: Dar ai uitat? Nu ți-am spus? Am și programare...

EL: Hm... da... auzi...

EA: Ce?

EL: Du-te, dragă, la birou...

EA: (scapă croșeta din mînă) Vorbești serios?

EL: Da... Și nu-mi începe să plîngi acum...

EA: Dar nu plîng... rid... Să știi însă că o să fie gălăgie...

EL: Bine, bine! Și să dai fuga să iei și tu un costumăș din ăsta marinar.

EA: De pe acum?

EL: Las' să fie! Eu mă duc să caut bicicletă! Pa!

SADI RUDEANU

finisaje...

de ȘTEFAN TITA

*Ești locatar în casă nouă
Cu locuința la etaj,
Din țevile de boiler plouă,
E-o chestie de finisaj!
Însă cînd miezul nopții bate,
Iar tu danzezi și faci tapaj
Și-n educația ta, măi frate,
E-o chestie de finisaj...*

*O simfonie minunată
E al lui Schubert cold mesaj,
Cu toate că-i neterminată
Nu e și fără finisaj...
Dar asta ce-i? O cataractă?
Bombardament peste-un blindaj?
Ași! Este muzică abstractă
Și-abstract e orice finisaj...*

*Mai elegant un altul nu e!
Pantofii tăi sînt un miraj,
Dar ca fahirii calci pe cuie;
Eh, chestie de finisaj!
Dar și cînd treci prin magazine
Tot răscolind pentru-un metraj
Și-atunci, ascultă-mă pe mine,
E-o chestie de finisaj...*

*Zimbește Mona Lisa-n ramă,
Prin timp e-aceiași personaj,
Și zimbetul parcă te cheamă
C-un inefabil finisaj...
Dar cînd zărești una pe stradă
Cu o coafură în picaj,
Chiar și Da Vinci să o vadă,
Îi poate da vreun finisaj?*

*Copilul tău astîmpăr n-are
Iar tu faci haz, îi dai curaj
Și iată-l, dintr-odată mare,
Dar cu defect de... finisaj:
E însurat. Lume la masă
Primește tînrul menaj
Doar singur tu nu-i intri-n casă...
Nici nora n-are... finisaj!*

Nu știu ce ne-am face dacă n-ar exista Grigore. Și nu numai eu, ci toți ceilalți colocatari ai blocurilor — cel în care locuiesc și celelalte din împrejurimi. Faptul că la noi lifturile funcționează, e, bineînțeles, o realizare. Dar ea ar fi umbră dacă n-ar exista printre noi Grigore. Blocurile au fost predate locatarilor „la cheie”, adică puse la punct pînă la ultimul amănunt. Dar nici asta n-ar fi fost nimic, dacă o dată cu noi nu s-ar fi mutat și Grigore.

Nici confortul încăperilor, nici eleganța pe care au pus-o proiectanții și constructorii pînă în ultima linie, n-ar fi fost puse în valoare fără prezența îndemînatecului, prea înzestratului, formidabilului Grigore.

Din prima zi a mutării în noile locuințe, mi-a sunat la ușă (că stăm la același etaj).

— Sint Grigore! mi-a spus.

— Mă bucur. Napoleon.

— Aoleo, chiar Napoleon? Vorbești serios, nene, ori mă iei peste picior?

— Îmi pare rău, dar nu vă iau... Mă numesc Napoleon Popescu.

— Ei, mi-a venit inima la loc! Și cu ce te ocupi?

— Sint contabil..

— Aha. Eu sint Grigore. Inventator.

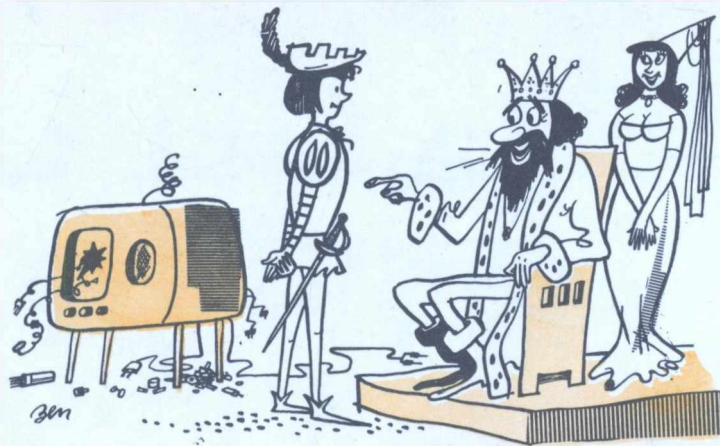
A doua zi, un lift nu mai funcționa. „Să-l chemăm pe inventator”, m-am gîndit. Pare foarte priceput în chestii de astea tehnice.

Dar nu era nevoie să-l chemăm, fiindcă era chiar acolo. La post. Rămăsese cu liftul între etaje și se cățărara pe cabină.

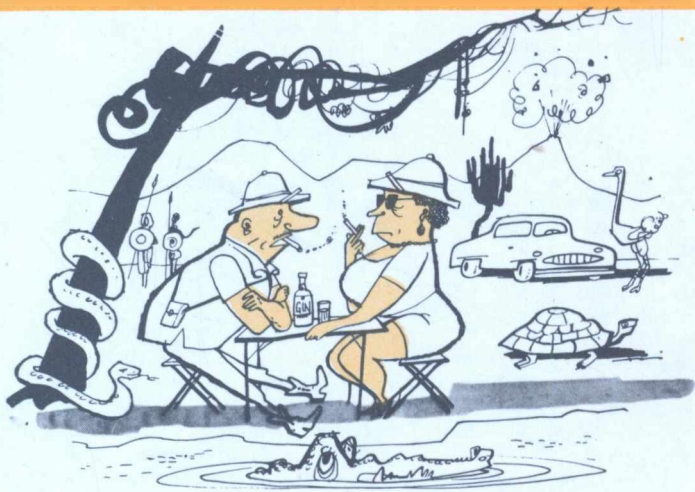
— Merge, tovarășe Grigore? l-am întrebat.

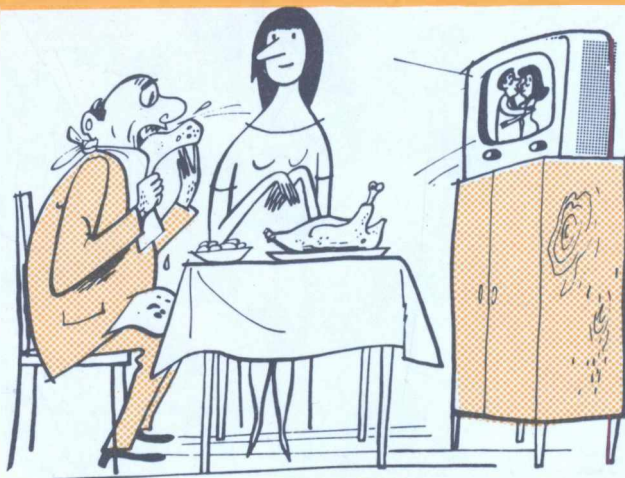
DESENE
DE
CARICATURISTUL
BENO
BUTTER
(R. D. GERMANĂ)

—...și acum cea de-a treia și cea mai grea încercare: să-mi repari televizorul!!

— Cum ai putut să uiți tocmai romanul de aventuri?

— Ei, cum îți place gisca?
— Care giscă?

DE TEHNICĂ

de
FLORIN PETRESCU

Mi-a făcut un gest categoric cu mâinile lui scurte — „mâini de om predestinat să se ocupe de tehnică”, mi-am spus eu.

— O să meargă!

— Dar ce avea?

— De fapt n-avea nimic. Dar mergea prea încet. Trăim în secolul vitezei, e inadmisibil să ne mișcăm între etaje ca melcii.

— Așa și...? I-am întrebat, gândindu-mă că pînă una-alta circulăm între etaje cu pasul.

— Am o idee formidabilă, îi pun reacție! Ascensor cu reacție. Bunurile astea sînt ale noastre, nu-i așa? Trebuie să avem grijă de ele, ca buni gospodari.

În clipa aceea Grigore a dispărut brusc din fața mea. Ascensorul coborîse vertiginos pînă la subsol.

Pe urmă invențiile s-au succedat în ritm rapid, de țî se tăia respirația: un sistem de parfumat aerul în camere folosind caloriferul, o metodă pentru a descuia automat ușa cînd te ștergi pe preșul de pe culoar, un ștergător electronic care să te spele singur cînd intri în baie. Din păcate, Grigore trece prea repede de la o invenție la alta, și nu are timp să le definească. Așa încît pînă una-alta a trebuit să chemăm mecanicul să repare caloriferele, fiindcă două zile am stat în casă cu paltoanele pe noi. Ștergătorul electronic n-a fost încă definitiv pus la punct, dar servește deocamdată ca ceas deșteptător, fiindcă Popeștii de la etajul doi se scoală la ora 5 și atunci dau drumul la baie. Cu prilejul ăsta se aude întîi un zgomot surd, de parcă se apropie un torent.

Pe urmă zgomotul se intensifică, toate robinetele din baie încep să zvicnească, să tremure și să sune. În zece minute tot blocul e în picioare și, cunoscînd ora la care se trezesc Popeștii, își potrivesc ceasurile.

Afară de invențiile acestea substanțiale, Grigore este de neînlocuit și cînd e vorba de lucruri mai mărunte. Nici nu-mi adusesem bine televizorul nou acasă, că s-a și înnințat.

— Napoleoane, ai televizor? „Luchian”? Mda, nu e rău, însă deflecția n-ue reglată. E însă un fleac, țî-l pun eu la punct în două clipe, cînd îți montez antena.

— Lasă, chem mai bine de la cooperativa, că e în garanție și...

— Cooperativa? Ce să caute cooperativa aici, unde exist eu? Ai un ciocan? Că mă apuc chiar acum de treabă.

Și-a suflecat mînele.

— Bine, dar ciocanul nu știu dacă se potrivește...

— Și un clește de cui!

Mi-a montat antena, dar a spart placa de pe terasă, a făcut un dren prin praful hidrofob al izolației și cum s-a topit zăpada, toate tavanele ultimului etaj au început să picure apă. E adevărat însă că televizorul meu a funcționat... dar numai vreo trei minute, că a făcut un scurtcircuit înăuntru, a ars tubul ăla cu deflecția și m-a costat 800 de lei să-l repar.

Vecinului meu i l-a pus însă mai bine la punct, a scăpat numai cu transformatorul ars.

Cu ocazia asta, lui Grigore i-a venit ideea să creeze o zonă de căldură în aer liber, în jurul blocului, cu ajutorul centralei termice. A meșterit mult la invenția asta, dar într-o bună zi tot ne-am văzut... adică nu ne-am văzut, nu se mai vedea nimic pentru că tot blocul nostru era înconjurat de un nor de fum. Una din conductele instalate de Grigore pentru realizarea invenției fusese greșit pusă — ce mai încoace, încolo, am crezut că a luat foc undeva. Andreștii de la etajul I au sărit pe fereastră și erau cit pe ce să-și fractureze picioarele, iar eu am chemat telefonic pompierii, care m-au amendat fiindcă de fapt nu izbucnise nici un incendiu.

Ieri după masă, Grigore m-a vizitat. Era foarte abătut.

— Nene Napoleoane, sînt distrus! Am o invenție epocală: preșul automat care îți șterge tălpile pantofilor fără să mai miști din picioare. Dar comitetul de bloc nu vrea să mă sprijine în nici un fel, ba mi-a și pus în vedere să mă las de invenții... crezi că e din cauza invidiei?

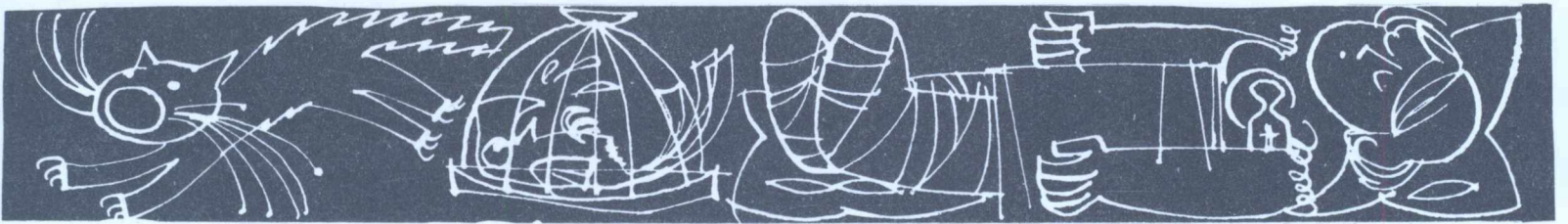
— Poate, am zis eu și am încercat să fiu șiret: n-ai putea să-l experimentezi la fabrica unde lucrezi?

— Ce fabrică, nene Napoleoane?

— Fabrică, uzină, ce e... Nu ești un om de tehnică? Vreau să spun, din punct de vedere al producției?

— Asta e, a oftat el. Eu de fapt sînt grefier, pricepi dumneata...

Pricepi dumneata?

„Sfinte Haralambie, dă-mi o idee cum să-l duc cu vorba pe Fănel, că altfel se duce dracului fericirea mea personală și trebuie să-mi închei singur balanța de verificare... Pentru idee, primește un sincer mersi anticipat din partea tizului matale, Haralambie Prodan, contabil între 7 și 15 și băiat deștept idem și după...”

Sfârșindu-și ruga, Prodan își aprinse o țigară așteptând ca sfântul Haralambie să-i dea ideea. Pentru prima dată apela Prodan la ideile altuia. Și asta pentru că își secase imaginația tot inventând necazuri personale cu ajutorul cărora reușea să se susțină de la obligațiile profesionale rugind pe colegul său Fane să-i facă lucrările.

În timp ce colegul său lucra de zor, Prodan își fixase privirea în coșul de hirtii de lingă birou.

— Prodane, spuse deodată colegul său, încheie balanța. Trebuie să trec soldurile în bilanț.

— O închei, Fane, n-ai grijă... Dar, la urma urmei, sint și eu om, nu?

— Ești;...

— Și Cezar a fost om...

— A fost l...

— Poate și sfântul Haralambie a fost om...

Vreau să zic că a fost om înainte...

— Vorbești anapoda, Prodane.

— Nici nu-i de mirare... Sint sedalginoman, spuse Prodan observând în coș un ziar cu reclama acestui medicament... De azi-dimineață am luat zece fiole, adăugă el.

— Te doare ceva?

— Conștiința... Îmi strigă într-una: „Bravo, Prodane! Îți lași soția, singură, cu 40 de grade temperatură și ambele picioare în ghips. Halal soț!”

— Ce-a pățit soția ta?

— A căzut în pivniță, spuse Prodan cu voce tare și adăugă în gând: „Doamne ferește de una ca asta!”

— Când a căzut?

— Măine... mline aniversăm 48 de ore de la acest nenorocit accident. Acum stă singură... Soba e rece... Că nici focul nu l-a făcut... Și strigă: „Haralambie, mi-e sete...”

dă-mi un pahar cu apă“... imită Prodan vocea soției sale. Iar eu stau aici, la căldură... să fac balanța... La urma urmei, ce contează o soție cu febră pe lingă o balanță în ghips.. pardon, invers... Fane, tu ai avut vreodată vreo balanță cu 40 de grade? Scuză-mă, vreau să zic, soția bolnavă de ghips?

— Nu.

— Atunci, d-ai a! d-ai a nu-ntelegi tu ce-i acum în sufletul meu. Sint și eu om, nu?

— Ești.

— Și Cezar a fost om.

— Și el...

— Și ce, tu nu ești om? Ești, Fănele!... N-am să uit niciodată cât m-ai ajutat când a dat peste mine necazul cu mătușa. Știi, aia din Galați care s-a urcat în prun ca să culeagă mere din mărul vecinului. A căzut. Și gata! dacă nu erai tu să-mi faci

lucrările, nu puteam pleca la Galați s-o ridic...

— Atunci mi-ai spus că mătușa e din Calafat.

— Galați, Calafat, tot aia e! Că-s amindouă porturi la Dunăre... Și ce, parcă Dunărea contează? Contează că ești tu om. Când mi-a turbat pisica, nu tot mulțumită ție am dus-o zilnic la antirabic în perioada bilanțului trecut? De nu erai tu să mi faci lucrările...

— Prodane, mi-amintesc că despre cățel ai spus c-a turbat.

— Și ce, contează mai mult cățelul? O soție care stă în frig și delirează nu înseamnă nimic!... N-o auzi? Strigă!... „Haralambie, apă... Mi-e frig... Vântul suflă rece, rânile mă dor“... Pardon, asta-i Mama lui Ștefan cel Mare... Sint atât de necăjit că nici nu mai știu ce vorbesc... La urma urmei, sint și eu om, nu?

— Ești...

— Și soția mea, tot om e... Cu 40 de grade... singură, cu cățelul turbat la ușă... dacă mușcă copilul?...

— Ziceai că n-aveți copii...

— Vorbesc de fetița vecinului... E singură... Vrea apă... Și eu stau aici... fără

mamă, departe de tată... fără cățel... cu gindul la ușă... pardon, la balanță... Fane, dă-mi un sedalgin... două. Să beau ca să uit!

— Cine ți-a mai dat ideea asta cu sedalginul? Îți face rău...

— Sfântul Haralambie... Numai el înțelege ce-i în sufletul meu. Auzi, iar mă strigă... Vrea apă... Știi, Fănele, vorbesc anapoda, înțelege-mă și tu... Necazul ăsta mi-a luat rațiunea. La urma urmei nu sint decât un biet om... Toți sintem... Și soția mea e. Și balanța... Trebuie s-o închei... Și cățelul care stă la ușă gata să se repeadă... dacă o fi turbat și papagalul din colivie?... Auzi? iar mă strigă...

— Prodane, du-te acasă. Spun eu șefului ce necaz ai. Te va înțelege.

— Nu, Fănele. Rămîn aici la datorie. Trebuie să închei balanța! Ce, ea nu e om? Cu 40 de grade... Singură... Vrea apă...

— Închei eu balanța. Haide, dă fuga acasă...

— Mulțumesc, Fănele... Știam eu că înțelege necazurile altuia... Te las atunci... Și dacă n-o termini astăzi... te descurci tu mline... La revedere și mersi mult.

...Ajuns în stradă, Prodan, mulțumit de ideea cu sedalginul pe care brodase accidentul soției, se feliță și intră la un cinema. Scăpase și de data asta de lucru...

...În birou, tocmai intrase șeful de serviciu. Fane îi relată necazul lui Prodan. În clipa când sfârși să-l compătimizească, sună telefonul.

— Alo... rosti șeful în receptor... Cum? Cu tovarășul Prodan? E ceva urgent?... Tovarășă, dînsul are un mare necaz în familie... A plecat acasă... Soția sa are picioarele în ghips și 40 de grade temperatură.

— Temperatură ai dumneata! strigă vocea feminină de la celălalt capăt al firului. La telefon e chiar soția lui Prodan. Sint jos, la poarta instituției! Am venit să-i aduc cheile de la birou. Că azi-dimineață, în graba plecării, le-a uitat acasă... Și altă dată să nu mai cobești altuia 40 de grade și picioare în ghips. Caraghiosule!

VASILE RĂDULESCU

NOI IDEE cu SEDALGIN

DOCTORUL — Nu-mi place de loc cum arată soția d-tale!
EL — Lasă doctore, parcă a d-tale e mai frumoasă!

Desen de Al. STOLARCZEK

A U R E A MEDIOCRITAS

*Nu doarme, nici nu dă din coate,
Nu-i indolent, nici plin de zel,
Că revoluția, socoate,
Se face ea și fără el!*

*Cum stă în plen, de circumstanță,
Lă fel de bine-ar sta acasă...
Pindind a vorbelor balanță
Se-ntreabă: „Ce-ar putea să iasă?”*

*Și, veșnic, partea care-aprobă
Prin dînsul mai cîștigă unu'.
Încolo, praful de pe tobă
Că nu-l urnești, să tragi cu tunu'!*

*Așa, convins că nu comite
Greșeli cu nici un fel de „ism”,
Așteaptă omul, pasă-mi-te,
Să guste-un pic din comunism!*

STELIAN FILIP

FĂRĂ CUVINTE

C a p î n c a p

Nu se poate! Ba se poate!

— Nu se poate! (... a răspuns Sfatul popular al regiunii Suceava, cu adresa nr. 251). Așa cum a fost proiectat și aprobat „de către organele centrale de specialitate”, așa rămâne blocul de 80 de apartamente, construit recent în Rădăuți. Nu se poate să se mai facă vreo modificare la instalațiile de încălzire și electricitate din acea parte a blocului care prezintă defecte. (Și semnează: indescifrabil pentru președintele Emil Bobu și secretarul Gh. Florescu)

Urzica: — Cum nu se poate?

— Ba se poate! (... a răspuns, după un timp, cu adresa nr. 41517, Sfatul popular al regiunii Suceava). Defectele constatate se datoresc organelor proiectante și constructoare, locale. S-au luat măsuri ca defectele semnalate să fie înlăturate. (și semnează tot indescifrabil pentru președintele Emil Bobu și secretarul Gh. Florescu)
— Nu se poate (...reflectează probabil unii cititori) să fie muștrați niște tovarăși de la un sfat regional care dau, în chestiuni importante și de precizie, răspunsuri superficiale și contradictorii.
— Ba se poate! (... îi asigură Urzica).

E just! Deci nu e just!

— E just! (... a răspuns U.R.C.C. Găești, cu adresa nr. 6/1964). Gestionarul Constantin Ilie de la cooperativa din comuna Vișina recunoaște că îi obligă pe consumatori să cumpere bilete de sport-expris. În concluzie nu e justă sesizarea Urzicii că gestionarul Constantin Ilie îi obligă pe consumatori să cumpere bilete de sport-expris! (Și semnează indescifrabil pentru președintele Popescu Ion și șeful biroului de sesizări Oprea Radu).

Urzica (telefonic, către U.R.C.C. Găești): Răspunsul dv. e contradictoriu, nelogic și neinteligibil.

U.R.C.C. Găești (într-un nou răspuns, în scris, către Urzica): — E just! E cum ziceți dv.! Deci sesizarea dv. nu e justă (și iar semnează indescifrabil pentru președintele Popescu Ion și șeful biroului sesizări Oprea Radu).

Reflecția Urzicii: — Uite, așa se pierd talentele literare! Oamenii ca semnatarii operelor de mai sus în loc să se facă scriitori umoriști se ocupă de cooperajie la Găești!

Așa e, dar nu recunosc!

— Așa e! (... zice, în scris, către Urzica, revizorul tehnic Aldea Marțian de la autobaza II I.R.T.A.

Cîte-o scurtă cugetare de la necuvîntătoare

Molia :

Fiindcă-s blondă, fină, vapoasă
Mă izgonesc femeile din casă.

Măgarul :

E timpul să se schimbe criteriile vechi
Calu-i mai tare-n fugă, eu, însă, în urechi.

Pupăza :

Necurățat mi-e cuibul, de patru sau cinci ani
Da-i singura metodă să scap de curtezani.

Păianjenul :

Sînt trist că țesătura-mi precisă și savantă
Servește doar să prindă o biată gîză toantă.

Cîinele :

Dacă n-aș lătra la lună
Ea nu s-ar grăbi s-apună!

Buțnița :

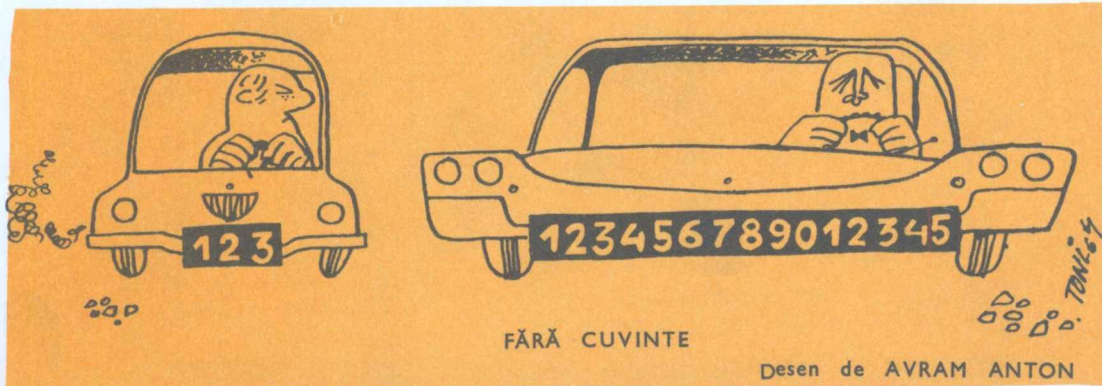
Se zice că ies noaptea și umblu după pradă.
Eroare. Vreau doar ochii frumoși să mi se vadă

ANGELA CHIURU

LA DENTIST

Desen de M. STĂNESCU

FĂRĂ CUVINTE

Desen de AVRAM ANTON

C a p î n c a p

Braşov). Toate repetatele mele abateri, pe care le-ați semnalat întreprinderii, sînt reale. Dar nu recunosc că, pentru ele, trebuie să fiu criticat în „Urzica“! Chiar I.R.T.A. Braşov (Inspectoratul regional de control) în răspunsul 8/0627 pe care vi l-a trimis (iscălit de directorul regional Florea Iuliu și de inspectorul regional șef Ciupală Petre) recunoaște că aceste abateri ale mele sînt reale, dar vă propune totuși să nu mă criticați în revistă. Și dacă nu vor șefii mei să fiu criticat, de ce să vreau eu?

Așa e! în repetate rânduri m-am manifestat nervos față de salariați și le-am adresat injurii, iar în mai multe rânduri am dat de părint cu telefonul, făcîndu-l țânzări!

Și așa e: În decurs de cinci ani, m-am dus de nenumărate ori, la câte un șpriț, cu anumiți șoferi pe care îi favorizam, dar la plata consumației am contribuit de multe ori și eu.

Deci așa e, dar nu recunosc că, pentru atîta lucru trebuie să fiu criticat. Dacă o să fiu criticat, cum o să mai mă îndrept?

Reflecția Urzicii: — Are dreptate omul! Poți să-l critici dacă nu vrea?

... Dar poate se mai răzgîndește. Cînd o vrea să-l criticăm, să ne comunice.

Gostatul una, Sfatul alta

Sfatul popular al regiunii Galați: — Sesizarea Urzicii nu e justă. A procedat bine comisia raională care a atribuit unor gospodării agricole (G.A.S. Berești și G.A.C. Berești din raionul Bujor) terenuri provenite din defrișarea anumitor parcele de pădure, în scopul trecerii lor în circuitul agricol. Aceste terenuri, e adevărat, sînt situate în pantă, dar se pretează a fi transformate în terenuri arabile sau a fi terasate și plantate cu vie.

Trustul gospodăriilor agricole de stat Galați: — Sesizarea Urzicii e justă. N-a procedat bine comisia raională, atribuind gospodăriilor agricole, terenuri defrișate care sînt în pantă. La G.A.S. Berești (unde atribuirea terenului s-a făcut fără consultarea conducerii gospodăriei) nu s-a putut lucra decît un hectar, restul de două hectare și jumătate dîndu-se înapoi sectorului silvic pentru replantare, iar la G.A.C. Berești, suprafața de la punctul „Prundu“ (Pădurea Binzar), fiind și ea în pantă, n-a putut fi deloc transformată în teren agricol.

Urzica: Rugăm comisiile raionale care atribuie brambura terenuri defrișate, să repartizeze și redacției noastre cîteva hectare, dar să nu fie cu pante, ci cu poante.

C. CRISTACHE

VECINILE

*Conflictul s-a dezlănțuit pe loc
Cînd Azorel, foxterier de rasă,
I-a scuturat blănița, smoc cu smoc,
Pisicii „Miss“, vecina lui de casă.*

*Stăpinele, ca două amazoane,
Au chiuit prelung și-au aruncat
Torente de vocale și consoane
Într-un limbaj nespus de colorat.*

*Nu mă gîndesc să-l reproduc fidel...
Discuția nu poate fi redată...
S-au spus cuvinte multe, fel de fel,
Și reciproc s-au dat în judecată.*

*În timpul asta, în acest decor,
Cei doi „beligeranți“ de pînă-ai
Uitînd de toată hărmălaia lor
Dormeau covrig ca niște buni amici.*

*Fiind „vecini“ de-o vreme-ndelungată
El nu s-au acționat în... judecată.*

ION RUȘ

SUB REFLECTOR

— Este adevărat că Giony s-a îmbătat în turneu, dar dumneavoastră, colectivul, cum l-ați sprijinit?!

— De coate...că altfel cădea în șanț!

Actorul V. este și un mare arheolog: își sapă toți colegii.

— Maestre, actorul Periescu a jucat numai Goldoni toată viața?

— De ce?

— Fiindcă din „sluga d-voastră“ nu iese.

— Cît haz ai pe scenă. Am ris tot timpul. Spune-mi un banc, tinere!

— Ești frumoasă!!

— ?!

— De ce-l distribuie numai în aviatori?

— Fiindcă în materie de teatru e în aer!

— Dar de ce Georgescu joacă numai meteorologi?

— Fiindcă știe să-și aranjeze „ploile“!

— Ce meserie e și asta de actor? Parcă eu nu pot să fac pe nebunul?!

— Numai că mie, după spectacol, îmi trece!

Ce băiat frumos e Nae! Păruș tot numai circumvoluțiuni. Creierul... fără!

— Tovarășe regizor, vă rog să-mi permiteți să fac caracterizarea personajului pe care-l interpretez eu: nu este un om cult, dar în schimb e bețiv și afemeiat.

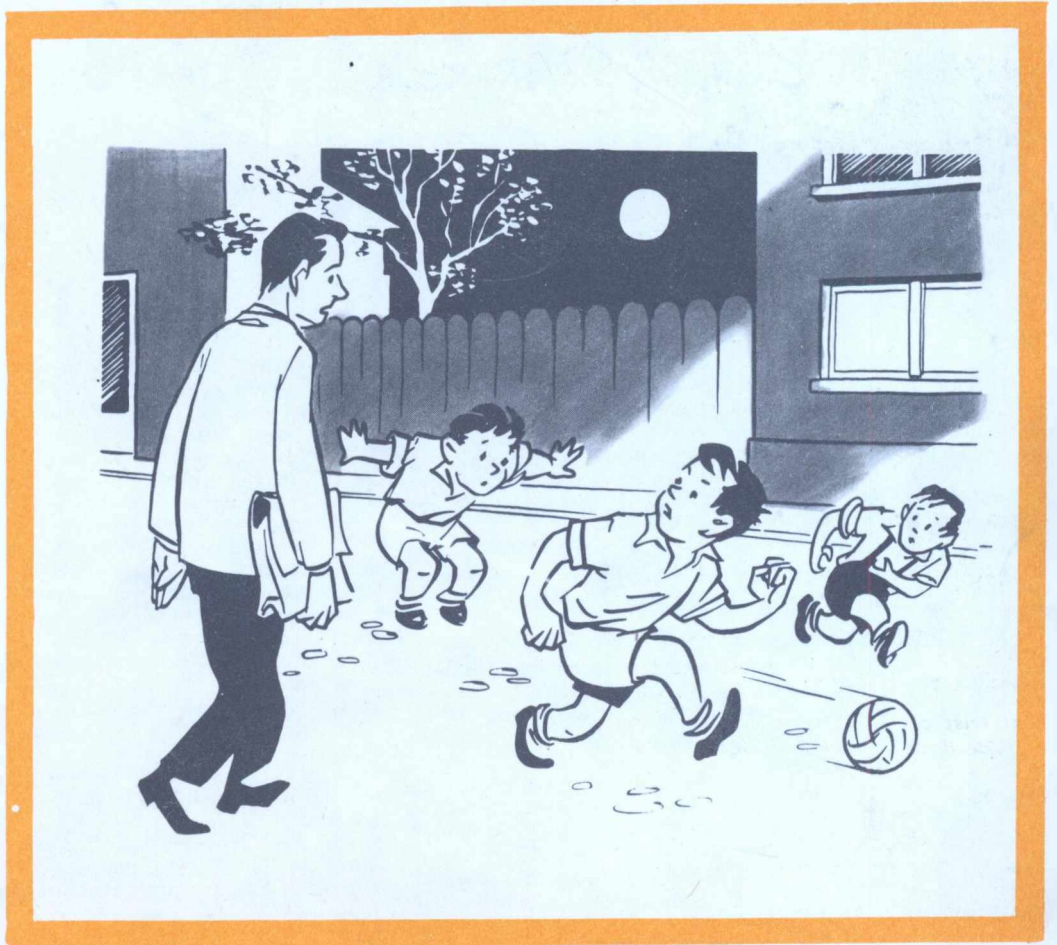
— Iar tragi personajul la dumneata?!

Piesă istorică

Condamnatul: Vai mie! Să fiu spînzurat la 20 de ani?!

Căldul: Păstrează-ți moralul, tinere. Curaj! Capul sus!... Că altfel nu pot să-ți pun streangul.

STROE MIRGEA

— Copii, asta-i oră de fotbal?

— Da! Dv. de „nocturnă“ n-ați auzit?

Desen de RIK AUERBACH

MESERIE PRIMEJDIOASĂ

Există multe meserii primejdioase. De pildă cea de toreador, sau de motociclist pe „zidul morții”, sau de îmblinzitor de pantere. Cei care le practică riscă, la cea mai mică greșală, să plătească cu viața. Există însă o profesie în care primejdia e și mai mare, chiar dacă... ba nu, mai ales dacă nu comiți nici o greșală.

E vorba de profesia de avocat în Portugalia. Ca dovadă, cele întâmplate lui Arnaldo Mesquita, apărătorul Mariei de Piedade Gomes. Aceasta a fost arestată — sub învinuirea de „activități subversive” — ținută doi ani și trei luni fără a fi judecată, și în cele din urmă, condamnată la

doi ani închisoare. Statul salazarist îi datora deci Mariei Gomes trei luni de libertate.

Dar în Portugalia asemenea credite nu se onorează. Conform unui decret emis în 1956, directorul poliției secrete (P.I.D.E.) are dreptul să prelungească detențiunea unui condamnat pe o perioadă de la șase luni până la trei ani, fără nici o sentință a tribunalului. Când termenul expiră, urmează o nouă prelungire, apoi încă una și așa mai departe, cât vrea directorul sau cât supraviețuiește condamnatul.

Maria Gomes s-a ales cu o porție suplimentară de pușcărie până la 19 martie 1964 și cu încă una care se va termina la 19 martie 1965. Avocatul ei a îndrăznit să protesteze, arătând că nu există nici un motiv legal pentru aceste prelungiri.

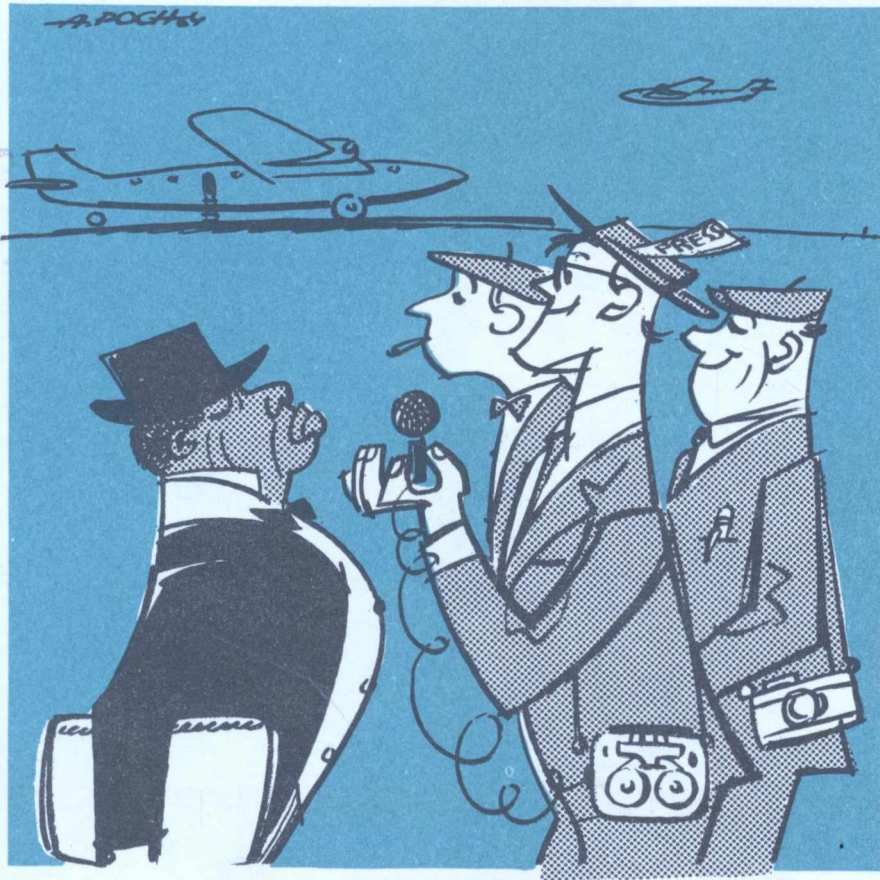
Dar se înșela. Maria Gomes comisese, în închisoare fiind, două infracțiuni foarte grave. În ziua de 5 octombrie — sărbătoarea națională a Portugaliei — cântase imnul de stat portughez, iar într-o scrisoare trimisă părinților ei arătase că s-a îmbolnăvit.

Avocatul Mesquita a cutezat să afirme că imnul național, care se aude în fiecare seară la radio, nu e o melodie subversivă și că a suferi de o boală este unul din puținele drepturi de care se bucură și deținuții din Lisabona. Cât de greșite sînt aceste păreri o demonstrează faptul că, imediat ce le-a dat glas, avocatul a fost arestat și el. Acum își așteaptă condamnarea și prelungirile.

Un toreador portughez care își cunoaște meseria, scapă nevătămat de coarnele taurului. Un avocat portughez care își cunoaște meseria o pățește. A cui profesie e mai periculoasă?

N. AURELIU

ZBORURILE LUI CHOMBE

— Am zburat din Egipt în Grecia, din Grecia în Egipt...
— Dar din Congo, cînd zburai?

Desen de A. POCH

DACĂ N-AR FI FOST...

La Saigon s-a ivit de la o vreme un cerc de ziariști optimiști. Cum adică, optimiști? Adică, văd totul în roz. Atît de roz, că nici nu-și dau seama cît de... albastră e situația pentru autorități și caută să convingă pe cei din jur că totul se aranjează.

Se zice că unul dintre acești ziariști a fost deunăzi întrebat pe ce se bazează în părerile lui. Și a răspuns:

— Noi ne-am putea bizui cît se poate de serios pe o parte din populație. Ne-am și bizuit pe ea, dar uite că au apărut demonstrațiile. Dar dacă n-ar fi fost demonstrațiile...

Și ziaristul făcu un gest, care ilustra fără cuvinte cît de roz ar fi fost viața dacă n-ar fi fost demonstrațiile. Pe urmă, continuă:

— Noroc că asta nu reprezintă decît o parte din populație. Dar mai există și o altă parte. Pe aceasta, sigur ne-am putea bizui, dacă n-ar fi fost contrademonstrațiile, cu care pînă în prezent n-am scos-o încă la capăt.

Mai făcu un gest, se gîndi o clipă și continuă:

— Desigur, am putea să ne bizuim pe acea parte a populației pe care o formează salariații. Dar cum să te bizui pe ei, cînd aceștia sînt tot timpul în grevă?

S-a mai gîndit și a spus:

— În fond, dacă n-ar fi fost acțiunile budiștilor, am putea conta chiar pe un număr de adepți...

S-a mai întrerupt o dată și a continuat:

— Zău, n-aveam nici o durere de cap dacă n-ar fi fost acțiunile studenților. Plus, dacă nu erau acțiunile muncitorilor din platoul central...

— Ați fi fost stăpîni pe situație?

— Bineînțeles. Am fi fost complet stăpîni pe situație, dacă n-ar fi fost luptele de partizani. Vedeti cum liniștea și ordinea din țară depinde de un simplu „dacă n-ar fi fost”...?

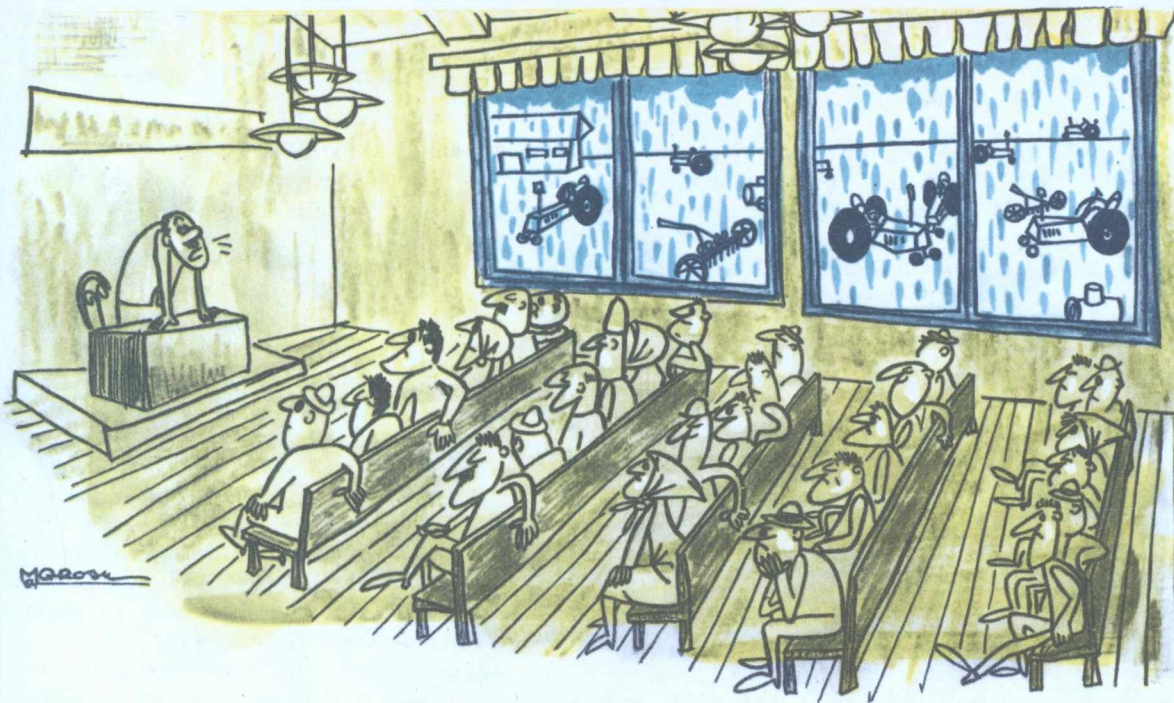
Bineînțeles că depinde. Ar fi fost și liniște, și ordine, dacă n-ar fi fost autoritățile reacționare sud-vietnameze.

V. P.

Desen de V. TIMOC

VERWOERD: — Și printre cei de culoare am adepți dispuși să mă urmeze cu fidelitate!...

— Tovarăși! Deci să recapitulăm gama posibilităților existente pentru ferirea mașinilor de intemperii: acoperirea cu prelate, ungerea, ridicarea pe butuci etc., etc.

Desen de MIHAI GROSU

— Iar ai umblat haimana!

— Iar ai umblat haimana!

Desen de M. IOR

Osa nu mai merge

În biroul lui Olaru Vasile, președintele G.A.C.-ului Banca, din raionul Birlad, era o liniște desăvirșită. Singur, cu coatele rezemate pe masă și cu capul în palme, președintele gospodăriei cugeta. Deodată ușa se deschise și în prag apărură un tinăr bine legat și cu părul negru mai ceva ca pana corbului.

— Tovarășe Olaru, bună ziua, dar să știi că așa nu mai merge, încep eu. Ce ne facem cu porcii? — Cum adică ce ne facem cu porcii? Îi dădăcim și p-ormă îi vindem!

— Și, mă rog, unde-i dădăcim? Pe șosea? La club? Unde? Că doar nu-i secret pentru nimeni că îngrășătoria gospodăriei noastre se află în stadiul de fundație din '63 și că acum sîntem în '64, care mai are nițel și dă în '65.

— Ei și? — Cum ei și? Că din cauza îngheșuielii și a lipsei de aer din actualul

adăpost au plecat în lumea celor drepti și țepeni vreo 80 de purcei fără ca măcar să guițe un „la revedere“.

— Ție îți arde de porci și pe mine mă frige de păsări. Ce, tu n-ai aflat că din cite păsări a avut gospodăria noastră și-au luat „zborul“ spre cer un număr atît de mare de orătării încît nici nu știu dacă au avut toate loc în rai?

— Și de ce au luat drumul ăsta, tovarășe președinte? Nu cumva tot din cauză că stăteau îngheșuite și lipsite de aer ca porcii de care pomeneam?

— Probabil, frate dragă, dar ce să-i faci? Adăposturi confortabile nu se pot face cît ai bate din palme. Îți trebuie cărămidă...

— Avem, tovarășe președinte... — ...îți trebuie oameni pricepuți... — ... Avem, tovarășe președinte... — ... îți trebuie un om care să dea dispoziții pentru pornirea lucrărilor...

— ... Asta n-avem, tovarășe președinte!...

— Și cine crezi tu că ar fi nimerit pentru o treabă de soiul acesta?

— Tot dumneavoastră, tovarășe președinte, că doar sînteți în fruntea gospodăriei!

— N-am timp pentru toate, tinere! Am atîtea pe cap încît nu știu ce să fac mai întîi. Uite, de pildă, sectorul zootehnic, e o problemă?

— Este! Păi despre sectorul ăsta discutăm de cînd am intrat pe ușă...

— D-ai merge treaba prost! Că mă ții de vorbă! Altă dată să nu mai vii cu discursuri. Vîno numai cînd te frămîntă o problemă. Ia exemplu de la mine! Cînd am aflat că o parte din păsările gospodăriei au încetat definitiv să mai cotodăcească din motive de cazare, am luat măsuri imediat. Am intrat în birou, m-am așezat mai întîi pe scaun și apoi pe gînduri! Că vezi, așa nu mai merge!...

— Bine, tovarășe președinte! Dacă așa ziceți dumneavoastră, plec!

— Unde, mă?

— La cișmea!

— De ce, ți-e sete?

— Nu, dar simt că iau foc!

— Cum, așa deodată?

— Nu deodată, tovarășe președinte. De cînd cu povestea cu îngrășătoria și cu adăposturile pentru păsări!

— Ei lasă că se aranjează pînă la urmă toate! Am eu grijă! Nu vezi că stau și mă gîndesc ce trebuie să facem?

— De ce vă mai gîndiți, tovarășe președinte? Dați dispoziție să se pornească lucrările!

— Măi, dar năvalnic mai ești! Ce, crezi tu că așa merge?

— Aveți dreptate! Așa nu mai merge!... Vă salut! Și nu uitați că avem nevoie de adăposturi pentru păsări și de o îngrășătorie de porci.

— Ești formidabil! Parcă ai fi o placă de patefon, așa îți umblă gura!

— Ce să fac, tovarășe președinte, dacă mă doare?

— Ce te doare, mă băiatule, gura?

— Nu gura, tovarășe președinte! Mă doare sectorul zootehnic!

— Atunci ce vii la mine? Du-te la veterinar, că oameni sîntem!..

FALSE CUGETĂRI

● Banii nu te fac fericit. Mai cu seamă dacă nu-i ai!

● Nu există șofer prost, există stilp așezat grașit!

● Nu știu ce-i cu viteza luminii. Prea vine repede dimineața!...

● Dacă mașinile vor fi din ce în ce mai mici, va veni o vreme, cînd noi, pietonii, ne vom putea răzbuna!

● Cînd o spune un bătrîn se numește înțelepciune. Cînd o spune un țînc, se numește obrăznicie.

● „Groaznici sînt tinerii de astăzi“. Replica asta e primul simptom al bătrîneții.

● Experiență înseamnă să nu

comiți a șaptea oară aceeași greșală...

● Nu-i greu să te cunoști pe tine însuși. Cel mult poate fi penibil.

● Înainte de a bate cu pumnul în masă, uită-te dacă nu e vreun cui ieșit!

● Cît de greu este să ai un aer demn, cînd strănuți!

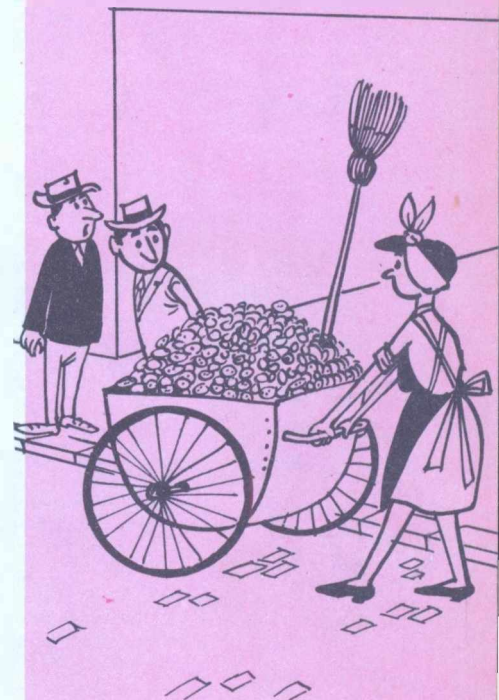
● Conștiința care latră nu muștră!

● „Ți-o iert, dar n-am să ți-o uit!“ Va să zică nu mi-o iartă.

● De ce n-o fi ucis Tata Noe cei doi țînțari de pe arcă?

PETRE BOKOR

STADION

— Atîția nasturi, dar ce a fost? — ...zi de meci!

Desen de GH. CHIRIAC

DAN MANOLESCU

Desen de RIK AUERBACH

— Doamnă, vorbești de o oră, nu veдеști ce vreme este?
— De ce vă îngrijii? Sînt bine îmbrăcată!...

DIALOG PE TRASEU

Cobor în stradă să iau autobuzul.

— Tovarășe, mă întrebă un cetățean, tramvaiul 19 nu mai oprește aici?

— Nu mai oprește.

— Așa? Și unde oprește.

— Nicăieri.

— Păi atunci, cum se urcă cetățenii?

— Nu se mai urcă, pentru că nu mai circulă.

— Cetățenii?

— Nu. Tramvaiul 19. S-a desființat.

— Ia uite, drăcie. S-a desființat? De cînd?

— De două luni.

— Extraordinar. Se cunoaște că n-am mai luat de mult pe 19. Dar de ce l-or fi desființat?

— Întrebă și dumneata un controlor, îi răspund eu plictisit.

— Mda! Să știi c-am să întreb. Asta nu-mi place. Am să și reclam.

— !!

— Nu știi dumneata unde se găsește condica de reclamații?

— La Direcție.

— Dar Direcția unde este?

— La Centrala I.T.B.

— O fi departe?

— În centru.

— Dar o mai fi deschis la ora asta?

— Ia, ascultă, domnule, dumneata n-ai altă treabă? Eu sînt frămîntat de o mulțime de probleme, mă grăbesc, mașina 38 nu mai vine și dumitale îți arde de vorbă.

— Păi, mașina 38 nu mai vine pentru că, la întoarcere n-o mai ia pe vechiul traseu, ci pe bulevardul Titulescu.

— Cum? Nu mai are stația aici?

— Nu.

— De cînd?

— De două luni.

— Dar de ce i-or fi schimbat traseul?

— Întrebă și dumneata un controlor.

— A! Să știi c-am să reclam, mă infuriază eu. Aștept de o jumătate de oră zadarnic.

— Condica de reclamații este la Direcție, care este la Centrala I.T.B., care este în centru dar nu mi-ai răspuns dacă la ora asta o mai fi deschis...

VICTOR HILMU

Cu virș și cotor

Cînd a fost angajat ca responsabil al morii din comuna Corbu de Jos, raionul Medgidia, numitul Criveanu Nicolae a exclamat în culmea fericirii:

— Mi-a venit apa la moară! Numai de m-ar ține-așa!

Și l-a ținut cît l-a ținut: mai bine de un an, adică mai precis 13 luni; dar cum citeodată 13 e cifră blestemată... iată că i s-a infundat!

Cum proceda responsabilul? Corect... din punct de vedere al falșului. Pe virful chitanței pe care o elibera producătorului trecea cin-

stit: 538 kg grîu cu 64 kg uium. După plecarea omului, responsabilul ireponsabil, trecea la cotor: 146 kg grîu cu 14 kg uium. Vezi tu; doamne, dintr-o dată sfeterisite (ca să nu zic însușite!) 50 kg grîu! Și așa mai departe...

Cu alte cuvinte, la producător era-n regulă, la cotor invers. 6 000 kg grîu însușite prin fraudă.

Dar cum ulciorul nu merge de multe ori la... moară, iată-l pe nea Nicu intrat la apă!

La controlul chitanțelor, adică la confruntarea celor aflate la producători cu cotoarele trecute în registrele contabile ale morii, s-a descoperit falșul!

Cinstit vorbind, trebuia să se termine: mai bine mai tîrziu decît niciodată!

Că vorba ceea, cîntecul spune că „Roata morii se-nvirtește“, nu morarul.

VALERIU FILIMON

CLAXONATUL INTERZIS

— Ce vrei, dragă, îl știu cam neatent!

Desen de C. CRĂCIUN

(18)

PĂIANIIILE LUI PĂȚITU

Desen de M. GROSU

Casa lui Anton Pann

Există în orașul Râmnicu-Vilcea o casă memorială „Anton Pann”. Explicabil.

În 1826, Anton Pann (cînd era în vîrstă de 30 de ani) a fost, prin împrejurimile orașului, profesor de muzică.

În timpul revoluției de la 1848, Anton Pann s-a aflat, de asemenea, la un moment dat, în acest oraș, participînd și la o ceremonie cetățenească de jurămint pe constituția noilor rînduiri.

Această casă memorială (în care inimosul scriitor-cetățean a locuit în acel oraș, acum peste o sută de ani) este, azi, nițeluş cam dărăpănată. (...Acoperişul e total stricat și plouă prin el, camerele sînt nevăruite și ferestrele abia se mai țin). Sfatul popular al raionului Râmnicu-Vilcea a cerut — încă din luna mai — Sfatului popular al regiunii Argeș, suma necesară unei prime reparații a acestei memoriale case, dar sfatul regional nu se grăbește de loc să rezolve această onorabilă cerere.

Și a mai fost Anton Pann în Râmnicu-Vilcea, în chiar anul morții sale, 1854. Îmbolnăvindu-se acolo în septembrie, a decedat în București, la 2 noiembrie 1854.

Pe piatra de la cîpătiul său se află săpat faimosul epitaf pe care, el însuși, și l-a scris:

*Aci s-a mutat cu jale
În cel mai din urmă an,
Care în cărțile sale
Se citește Anton Pann.*

*Acum mîna-i încetează
Ce l-a scris mereu ședea,*

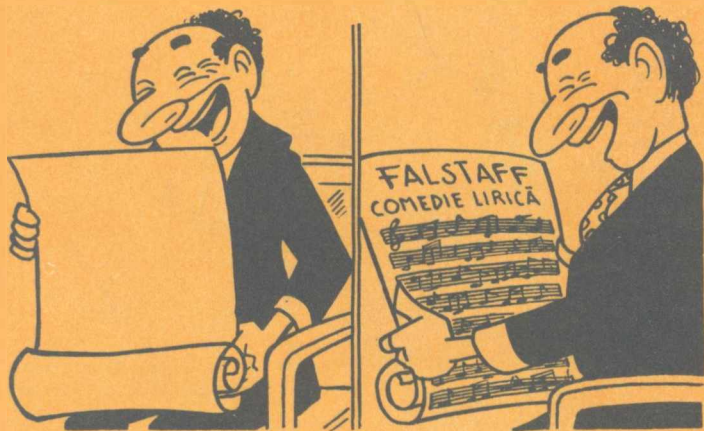
*Nopti întregi nu mai lucrează
La lumină cărți să dea.*

*Împlinindu-și datoria
Și talantul ne-ngropînd,
Și-a făcut călătoria
Dînd în lume altor rînd.*

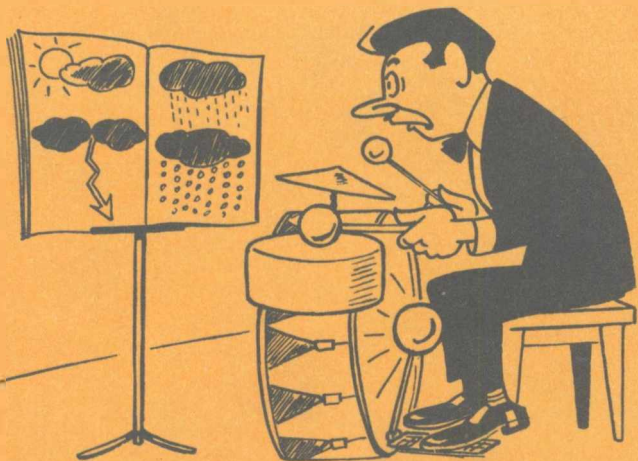
...dînd astăzi, rînd, și tovarășilor de la Sfatul popular al regiunii Argeș „să nu-și îngroape talantul” și să-și împlinească datoria.

G. CRISTOBALD

M U Z I C A L E

Melomanul

Partitura toboșarului

Desene de FRED GHENĂDESCU

Atenție la șuruburi!

La „Atelierele de reparat material rulant” din Cluj, grupa condusă de tovarășul Colceriu Alexandru din secția I a aruncat, din neglijență, o însemnată cantitate de piulițe și șuruburi noi, la fier vechi.

La această secție nu s-ar mai risipi șuruburile, dacă s-ar strînge șurubul.

Cine a pierdut o motopompă?

Pe rampa magaziei de mărfuri a gării Iași se află — din luna aprilie — o motopompă de incendiu (în greutate de 700 de kilograme) fără stăpîn.

A fost expediată, din Timișoara (de o întreprindere al cărei nume nu reiese din documentele de transport) pentru un destinatar („Grupul școlar tehnic prefabricate, str. Costache Negri nr. 95, Iași”) care... nu există la această adresă.

În această situație nu-i mai rămîne acestei sărmane pompe, decît să fie dusă la... pompe funebre.

N-a fost mită

Nestian Emil, directorul școlii generale de opt ani din comuna Oinacu (orașul Giurgiu) i-a eliberat cetățeanului Ciobanu Ilie (care avea numai patru clase elementare) un certificat fals, de șapte clase.

Au fost trimiși, amîndoi, în judecata tribunalului: directorul, pentru „fals în acte publice”, iar cetățeanul pentru „uz de fals”.

În răspunsul trimis la sesizarea Urzicii în această chestiune, Sfatul popular al orașului Giurgiu confirmă cele de mai sus, inclusiv faptul că numitul director a primit de la numitul cetățean — pentru acel certificat fals — două păsări, niște făină și 300 de lei, dar... (...zice sfatul) „nu sub formă de mită”.

Adevărat! Două găini pentru un certificat fals, nu e... mită.

E... găinărie.

Macină mai iute, moară!

În luna martie a acestui an, T.R.C.L. nr. 3 din Reghin a început în comuna Band (raionul Tîrgu Mureș) reconstruirea morii țărănești locale. Această reconstruire, T.R.C.L. a început-o... demolînd, parțial, moara. Apoi, mai mult n-a mai făcut. Au trecut aproape opt luni și lucrarea e tot neterminată.

Din această cauză, pe de o parte, noile utilaje aduse (mașini, valțuri etc.) nu pot fi montate și

continuă să stea afară, în curtea morii, expuse intemperiilor, iar pe de altă parte locuitorii din comună, neavînd unde să-și macine grîul și porumbul, sînt nevoiți să se ducă pe la mori din alte localități, pierzînd numeroase zile pe drumuri.

Ca să aibă acești cetățeni, mălai, la timp, trebuie să n-o mai pună, mult, T.R.C.L. ... de mămăligă.

Sport în raionul Teleajen

La spartachiada republicană din vara acestui an, au participat și asociațiile sportive din raionul Teleajen.

În faza interesantă, unele competiții s-au desfășurat (pe stadionul „Unirea” din Văleni) în următoarele condiții:

Din șapte echipe de volei, anunțate de U.C.F.S. Teleajen, s-a prezentat pe teren numai una — a fabricii de conserve din localitate — (care, jucînd ea singură cu sine însăși, a ieșit... învingătoare), iar la probele de atletism (care n-au putut avea loc, fiindcă nu era pista de atletism amenajată) li s-a oferit spectatorilor — în compensație — un pasionant concurs de tir, care (neparticipînd la el nimeni) s-a încheiat cu un frumos meci de... fotbal între echipele „Cooperatorul” din Văleni și „Gloria” din Predealul-Sărari.

În asemenea condiții, pe terenul — fără apă, dar cu pietre, pietroaie și pietriș (pe care îl are în primire asociația sportivă „Energia” din Văleni) — U.C.F.S. Teleajen va putea organiza, la viitoarea spartachiadă, și concursuri de... caiac-canoe.

Ca... Noe, cel de la U.C.F.S. Teleajen, care nu a organizat bine faza raională a spartachiadei sale, spunîndu-și probabil: după mine, potopul.

C. RĂBOJ

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.16;

Secția scrisori 14.60.34;

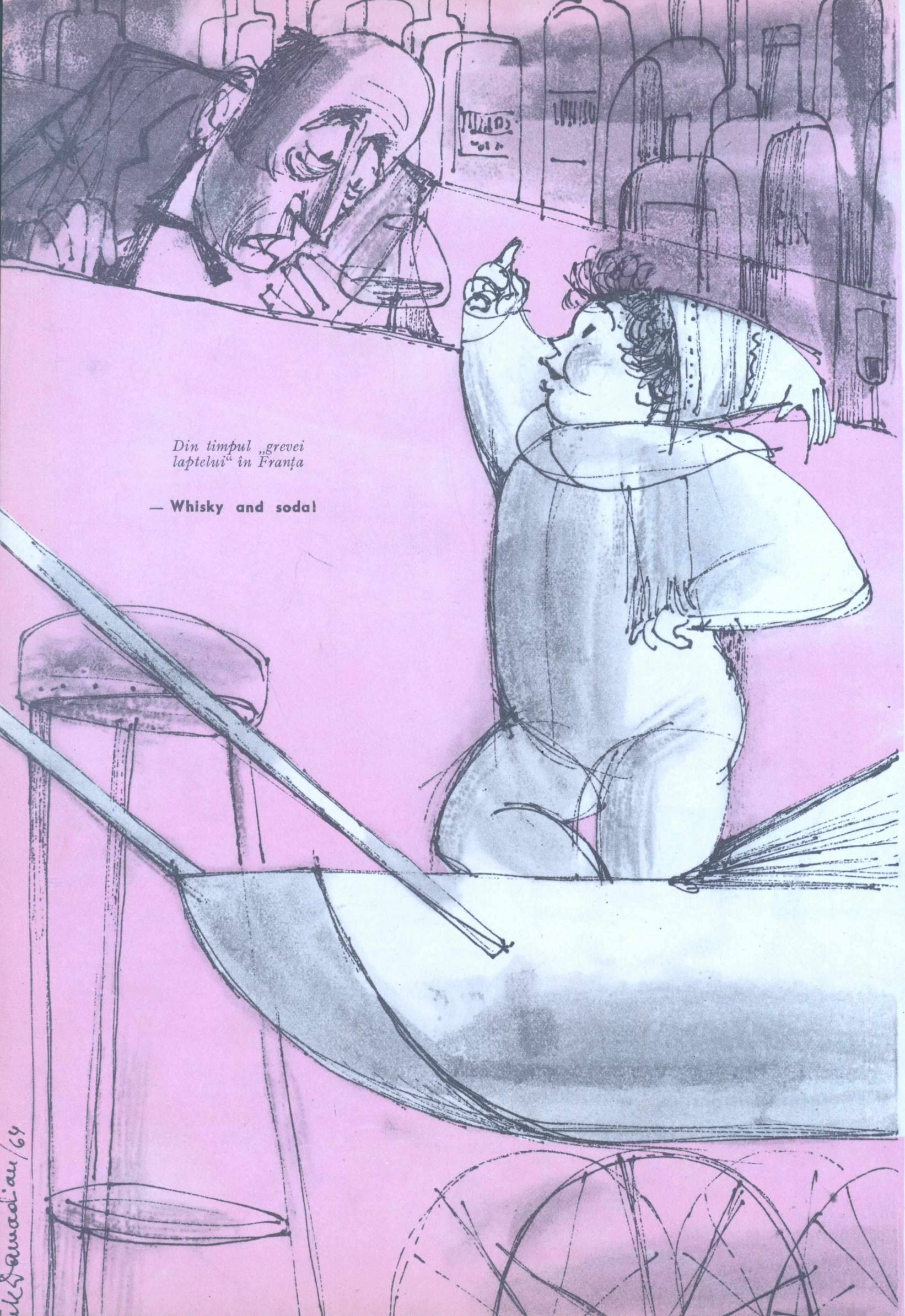
Secretariat de redacție

14.28.15;

Împrimăria 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Săntelii”

44.601

*Din timpul „grevei
laptelui” în Franța*

— Whisky and sodal

Cik Damadian / 69